

רע"פ 8438/17 - חסן כיאל נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 8438/17

לפני:

כבוד השופט א' שהם

ה המבקש:

חסן כיאל

נ ג ד

המשיבת:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המוחזק המוחזק בחיפה, בעפ"ת 17-01-61556, מיום 1.10.2017, שניתן על ידי כב' השופט ע' קוטון

בשם המבקש:

עו"ד ראפת אסדי

הchlטה

1. לפני בקשה רשות ערעור, שהוגשה ביום 30.10.2017, המכוננת כלפי פסק דיןו של בית המשפט המוחזק בחיפה (כב' השופט ע' קוטון), בעפ"ת 17-01-61556, מיום 1.10.2017. בಗדרו של פסק הדין, התקבל ערעורה של המשיב על גזר דיןו של בית משפט השלום לטעורה בעכו (להלן: בית המשפט לטעורה) (כב' השופט י' בכר), בפל"א 14-03-2411, מיום 14.12.2016.

רקע והליכים קודמים

עמוד 1

© verdicts.co.il - דין - כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

2. לפי העובדות המתוירות בכתב האישום, ביום 11.03.2014, נаг המבוקש ברכב פרטី בכביש פנימי בכפר ג'דייה סמוך ל"רגליות פאעור", כאשר הוא פסול מהחזיק ברישון נהיגה. באותו עת, היה המבוקש נתון בפסילה במסגרת שלושה הילכים נפרדים: האחד, פסילה שהוטלה על ידי בית המשפט לעתובה בעכו, למשך 14 חודשים מאמצע מרץ 2013 (תת"ע 11-12-1132); השני פסילה שהוטלה על ידי בית המשפט לעתובה בעכו, למשך 14 חודשים מאמצע מרץ 2013 (תת"ע 28.03.2011 7730-02-11); והשלישי, פסילה מטעם בית המשפט לעתובה בעכו, למשך 30 חודשים מאמצע מרץ 2011 (תת"ע 13.09.2010 7369-06-10). עוד נטען בכתב האישום, כי המבוקש נаг ברכב כאשר רישון הנהיגה שלו פג תוקף משנה 2003. כפועל יצא מנוהיגתו של המבוקש בזמן פסילה, נаг המבוקש גם ללא פוליסת ביטוח בת-תקוף.

להשלמת התמונה יצין, כי באותה העת, עמד לחובת המבוקש מאסר מותנה, שהוטל במסגרת תת"ע 11-12-1132, למשך 8 חודשים.

3. בשל המעשים המתוירים לעיל, יוחסו למבוקש העבירות הבאות: נהיגה ללא רישון נהיגה בתוקף, לפי סעיף 10(א) לפקודת תעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה); נהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה; ושימוש ברכב ללא פוליסת ביטוח בת-תקוף, לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנوعי [נוסח חדש], התש"ל-1970.

4. ביום 12.03.2014, הורשע המבוקש, על בסיס הודהתו, בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום. המבוקש הופנה על ידי בית המשפט לעתובה אל שירות המבחן לשם הוכנת הتسkieר מבנן. בתסkieר נאמר, כי המבוקש "נתה למזער את חומרת מעשיו והתקשה לראות את הבעייתיות שבהתנהלותו". עוד נמסר בתסkieר, כי המבוקש "מתකשה להכיר ולבחון את המנייעים שהביאו להתנהלותו ולהכיר בחזרתיות שבה". לבסוף, צוין בתסkieר כי נוכח ביצוע חוזר ונשנה של עבירות תעבורה, לא ניתן לשலול סיכון להישנות עבירות דומות בעתיד. על יסוד האמור, לא בא שירות המבחן בהמלצת טיפולית בעניינו של המבוקש, אף לא נבחנה תכנית שירות למען הציבור על רקע מצבו הבריאותי של המבוקש.

לאחר קבלת הتسkieר על אודות המבוקש, נדחה הדיון מספר פעמים, ובהמשך דחה בית המשפט לעתובה בקשה לקבלת הتسkieר ממשלים אשר יערך בידי קצין מבנן דובר השפה הערבית.

5. ביום 14.12.2017, ניתן גזר דין של בית המשפט לעתובה. לצורך קביעת עונשו של המבוקש, ראה בית המשפט לעתובה כשייקול לחובתו של המבוקש, את העובדה כי תלוי ועומד נגדו מאסר על תנאי לתקופה של 8 חודשים, אשר הושת עליו בשנת 2013. עם זאת, הבהיר בית המשפט לעתובה, כי "שליחת אדם שעבר השתלת לב וסובל מחלהות רבות ואמור לעבור בתקופה הקרויבה ניתוחים נוספים, למאסר בפועל אינה החלטה קלה על בית משפט זה". לאחר זאת, ציין בית המשפט לעתובה, כי "התלבטתי, וביחסו רב אני מחייב לחתן לנאים [לմבוקש] הזדמנויות נוספות ולהורות על הארכת המאסר המותנה. נסיבותיו הרפואיות האישיות של הנאשם [המבוקש] מצדיקות מתן הזדמנויות נוספות ואחרונה לנאים [למבוקש]."

6. לבסוף, השית בית המשפט לעתובה על המבוקש את העונשים הבאים: הוארך עונש המאסר המותנה למשך 8 חודשים, שהוטל על המבוקש בבית משפט השלום לעתובה בעכו, בתת"ע 12-11-1132, ביום 12.03.2017, ובמשך שניםים נוספת; קנס בסכום של 1,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורה; 18 חודשים של פסילה בפועל; 5 חודשים פסילה

על תנאי, למשך 3 שנים; חתימה על התchiaיות כספית בסך 10,000 ₪ להימנע מלבצע אחת העבירות בהן הורשע במשך שנתיים; כמו כן, הופעה התchiaיות כספית בסך 3,000 ₪, שהוטלה על המבוקש, בתת"ע 1132-11-12, הנזכר לעיל.

7. המשיבה הגישה ערעור לבית המשפט המחויז, אשר כוון כלפי קולת העונש. במסגרת הערעור נטען, כי בית המשפט לתעבורה לא נתן משקל מספיק לאינטראס הציבורי; להגנה על שלום הציבור; לשיקולי ההרתעה; ולבתו התעבורתי של המבוקש. עוד טענה המשיבה, כי גזר הדין נועד להלימה בין חומרת העבירות שביצע המבוקש לבין העונשים שהוטלו עליו, וכי ניתן משקל יתר למצבו הבריאותי של המבוקש, זאת שכן "למרות מצבו הוא מבצע עבירות תעבורה ותולא את ביצועו במצב זה". עוד הוסיפה המשיבה וטענה, כי העבירות שביצע המבוקש "חוותרות תחת אושיות השלטון ומשמעותו התייחסות מבהיה כלפי החוק", וכי "לא ניתן להרחיק את המשיב [המבוקש] מן הכביש כל עוד הדבר תלוי ברצונו האיש׊י". כל אלה, לטעתה המשיבה, מחייבות עצישה מהמירה, וזאת בעיקר לנוכח העובדה כי מעשי המבוקש "לא נבעו מחלוקת רגעית וספרטנית והם אינם בבחינת מעידה חד פעםית".

8. ביום 1.10.2017, התקבל ערעורו של המשיב, ובית המשפט המחויז החליט להתעורר בעונשו של המבוקש. בית המשפט המחויז קבע, כי:

noch פסיקת בית המשפט, חומרת מעשיו של המשיב [המבוקש] מצדיקים הטלת מאסר לריצוי בפועל; התייחסותו של להוראות בתי המשפט לשפטן החוק, הספקנות הרובה העולה מתפקיד המבחן; הסיכון הרב המתגלה מהתנהלותו הכלולית, בשים לב להרשעותיו הרבות בתחום התעבורתי לאחר שפקע רישון הנגינה שלו לפני שנים, ובහינתן שאר הנתונים העומדים לחובתו של המשיב [המבוקש], נראה כי לא היה מקום להאריך את המאסר המותנה".

עוד ציין בית המשפט המחויז, כי בגילוין הרשותי הקודמות של המבוקש מופיעה הרשעה בעבירות תעבורה נוספת, אשר נעברה לאחר ביצוע העבירות מושא ההליך דין.

9. בית המשפט המחויז ראה כשיוקלים העומדים לזכותו של המבוקש: את הודהתו במיחס לו, כמו גם את העובדה כי הוא נטל אחראיות, גם אם פורמלית, על מעשי הנפסדים; את מצבו הבריאותי המעוורע של המבוקש, לרבות העובדה כי המבוקש נדרש לפיקוח רפואי ושככל הנראה "יאלץ בעתיד לעبور טיפולים נוספים"; את מצבו הכלכלי הקשה של המבוקש; ואת חלוף הזמן מביצוע העבירות. בהמשך לכך, קבע בית המשפט המחויז, כי "בנתונים אלו יש כדי למתן את חומרת העונש ההולם את המעשים ולזאת בין כפ הדין לכפ החסד. בהצטברם יש כדי לבסס נימוקים מיוחדים לגזירת עונש מאסר בפועל אשר ירוצה בחופף לעונש המותנה שיופיע". בסופה של דבר, הורה בית המשפט המחויז על הפעלתו של המאסר המותנה בין שנות החודשים, אשר נגזר על המבוקש בתת"ע 11-12-1132, והתיל בגין האירוע מושא ההליך הנוכחי על המבוקש עונש מאסר לריצוי בפועל במשך שישה חודשים. בית המשפט המחויז קבע, כי עונש המאסר המותנה שהופעל ירוצה בחופף לעונש המאסר לריצוי בפועל שהותת על המבוקש בהליך זה, כך שבסך הכל ירצה המבוקש 8 חודשים מאסר, החל מיום מעצרו. בנוסף על המבוקש עונש מאסר על תנאי בין 6 חודשים, למשך 3 שנים, לפחות אחת העבירות בהן הורשע בתיק זה. יתר חלקו גזר דין של בית המשפט לתעבורה, נותרו על כנמ.

הבקשה לרשות ערעור

10. בבקשתו לרשויות ערעור המונחת לפניי, מшиג המבוקש על חומרת העונש שהושת עליו. בראש ובראשונה, טוען המבוקש לקיום של שיקולי צדק, המצדיקים את התערבותו של בית משפט זה. בהמשך לכך, הפנה המבוקש לפער הענישה הקיצוני שנוצר בין גזר דיןה של הערכאה הדונית לבין העונש שנגזר עליו בערכאת הערעור. המבוקש הוסיף וטען, כי בית המשפט המחויז כל לא התייחס למדייניות הענישה המקובלת בעברות דומות, שהיא מסקלה יותר. המבוקש הוסיף וטען, כי התערבותו של בית המשפט המחויז בעונשו, בהסתמך על תפקיד שירות מבחן שהוכן לשנתיים וחצי לפני שניתן גזר דיןו של המבוקש, חרוגת מן המקובל בנסיבות העניין. לבסוף, גורס המבוקש כי בית משפט המחויז לא התחשב במצבו הרפואי הייחודי, ולא הביא מכלול שיקולי אט "מצביו הרפואי שמצויר טיפולים וניתוחים נוספים בתקופה הקורובה". לאור האמור, ובהתאם טענותיו בדבר קיומן של שכאות מהותיות, הבולטות בפסק דיןו של בית המשפט המחויז, סבור המבוקש כי יש ליתן לו רשות ערעור, לקבל את ערעורו לגופו, ולקבוע כי העונש שנגזר עליו על ידי בית המשפט לתעבורה יעמוד על כנו.

דין והכרעה

1. כדיוע, רשות ערעור ב"גלאול שלישי" תינתן במקרים חריגים בלבד, בהם מתעוררת שאלה משפטית כבדה משקל או סוגיה ציבורית רחבה התקף, החורגת מעניינים הפרטי של הצדדים להילך; או כאשר מתעורר חשש ממשי מפני עייפות דין מהותי או אי צדק שנגרם למבקר (רע"פ 5244/17 תרג'מן נ' מדינת ישראל (12.09.2017); רע"פ 6869/17 פילברג נ' מדינת ישראל (11.09.2017); רע"פ 5995/17 כהן נ' מדינת ישראל (5.09.2017)). לאחר שעניינו בבקשת רשות הערעור ובנספחה, נחה דעתך כי התביעה אינה עומדת באמות המידה האמורים, שכן מדובר בעניינו הפרטי של המבוקש, ואין מתעורר חשש לעייפות דין או לחוסר צדק שנגרם לו. זאת ועוד, החמרה בעונש על ידי ערכאת הערעור, אינה מהויה, ככלעצמה, עילה למתן רשות ערעור ב"גלאול שלישי", ועל המבוקש להציג על סטיה קיצונית הchallenge בעניינו, מדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים (רע"פ 7764/17 זהארן נ' מדינת ישראל (22.10.2017); רע"פ 16/501 ראובן-פישמן נ' מדינת ישראל (24.1.2016); רע"פ 14/5423 קופרמן נ' מדינת ישראל (29.9.2014)). לאחר שבוחנתי את כלל הניסיבות, ניכר כי העונש שהושת על המבוקש אינו סותה כהוא זה מדיניות הענישה הנהוגה בנסיבות דומות. די בטעמים אלו, כדי לדחות את התביעה.

11. לעומת מה הצורך, אצני כי לאחר שבחנתי את כלל הניסיבות, הגעת ליידי מסקנה כי דין התביעה להידחות אף לגופו של עניין. לטעמי, העונש שהושת על המבוקש בבית המשפט המחויז הינו ראוי ומאוזן, ומבטא התחשבות בכלל השיקולים לקולה שהועלו על ידי המבוקש, כמו גם ביתר השיקולים הרלוונטיים, שנדרש לתת עליהם את הדעת. המבוקש נהג ברכיב, בזדיעו כי רישיונו נפסל במסגרת שלושה הלים משפטיים קודמים, כאשר מעל לראשו ריחוף עונש מאסר מותנה. מקובלם עליי דבריו של בית המשפט המחויז, כי עבירה של נהיגה בזמן פסילה, מעבר לסיכון הרוב הטמון בה, מהויה גם "התرسה בוטה כנגד שלטון החוק ויש בה זילות הוראות בתי המשפט". אין להקל ראש בחומרת מעשיו של המבוקש, וניכר עליו כי מORA החקק ממנו ולהלאה וכי התנהגותו מעמידה בסכנה רבה את משתמשים בדרך ואף את המבוקש עצמו. נראה, כי העונשים שהוטלו עליו בעבר, לא סיפקו את ההרתעה הנדרשת למניעת היסנות עבירות תעבורה חמורות מצדיו. דברים אלה נאמרים בירת שעת, לנוכח רישומה של הרשעה בעבירות תעבורה נוספת, שנעבירה על ידי המבוקש לאחר ביצוע העבירות מושא התביעה שלפני. בנסיבות אלה, נחה דעתך כי העונש שהושת על המבוקש אינו חמור יתר על המידה, ולא מצאתי בסיס להתערבותו של בית משפט זה ב"גלאול שלישי".

12. סוף דבר, התביעה לרשות ערעור נדחתה בזאת.

ה המבקש יתיצב לריצוי עונש המאסר בפועל שהושת עליו, בבית מעצר קישון, ביום 5.11.2017 שעה 11:00, כפי
שקבוע בית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, י' בחשוון התשע"ח (30.10.2017).

שפט